

Cosmin Perța

ANISIA

și manuscrisul mistic

Cu ilustrații de Andrei Gamart

POLIROM
2022

Colecția JUNIOR este coordonată de Dan Croitoru.

© 2022 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Ilustrații copertă și interior: Andrei Gamarț

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PERȚA, COSMIN

Anisia și manuscrisul mistic / Cosmin Perța; cu il. de Andrei Gamarț. –
Iași: Polirom, 2022

ISBN: 978-973-46-9239-2

I. Gamarț, Andrei (il.)

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

1. Mașinăriile de război.....	5
2. Negocierea din Vulcan.....	25
3. Manuscrisul mistic.....	37
4. Zeii pământului	51
5. Sanctuarul pisicilor înțelepte.....	71
6. Judecarea Lorzilor Ceții și a lui Petrică	87
7. Școala de magie.....	103

Mai departe, lucrurile sunt cunoscute. Așa au ajuns Anisia și Vladimir la Instituția de Creștere a Copiilor 38, până când zeii oceanelor au simțit puterea alchimică a lui Vladimir și l-au răpit, eliberându-i talentul pentru a curăța oceanul de deșeurile Lorzilor și, astfel, provocând-o și pe Anisia să plece într-o călătorie de căutare a fratelui ei și a sinelui ce i-a descătușat puterea.

— Dar de ce nu ne-au ucis? a întrebat Anisia.

— Pentru că voi, la fel ca noi, sunteți nemuritori, i-au răspuns zeii. Puteți fi păcăliți, înfrânți, închiși, dar nu reduși la neființă. Chiar dacă corpurile voastre ar fi pulverizate, energia voastră vitală nu ar putea fi distrusă. Este parte a Sursei și ea se va materializa din nou sub altă formă.

— Practic, dacă ne ucideau, ne-am fi transferat în alte corpuri, unele de care ei n-ar fi avut cunoștință, a intervenit Vladimir. Așa că era mai sigur să ne lase să creștem fără să știm ce putere avem și care e scopul nostru, sub supravegherea

lor, decât să evoluăm în alte forme de care ei nu știau și a căror dezvoltare nu o puteau controla.

— Exact! au confirmat zeii.

— Și acum ce urmează? am întrebat eu, mai mult ca să mă aflu în treabă.

— Acum vom recuceri pământul, au spus calm zeii, într-un singur glas, exact ca zeii oceanelor. Dar pentru asta avem nevoie să ne reîncărcăm. Suntem epuizați, ultimii stropi de energie, pe care i-am conservat în închisoare, i-am folosit ca să te reîncărcăm pe tine, au zis uitându-se la Anisia.

— Nu era nevoie să mă încărcați pe mine, s-a războit ea bosumflată, de parcă tocmai îi spusese cineva că felia de tort pe care o mâncase fusese făcută cu ultimele provizii din camera celor care o invitaseră la masă și acum copiii lor urmau să moară de foame.

— Ba da, era nevoie, au continuat zeii într-un glas. Pentru a deschide închisoarea era necesară forța magică a unui zeu întreg, iar tu, un semi-zeu, ai reușit să o faci în mod miraculos, dar

pentru asta ți-ai epuizat toate resursele. Dacă nu interveneam, corpul tău ar fi murit și te-ai fi reîncarnat într-o nouă făptură, care ar fi trebuit să crească și să învețe totul din nou până în punctul în care ai ajuns. Asta ar fi întârziat lucrurile și mai mult.

Văzând că Anisia se pregătea să dea o replică, cel mai probabil una acidă, după cum o cunoșteam, am preferat să intervin:

— Asta înseamnă că trebuie să ajungeți la Sursă, nu?

— Din păcate, lucrul ăsta este imposibil, m-au asigurat zeii. Există însă altă soluție. Pisicile.

— Pisiicile???!!! am exclamat în cor eu, Anisia, Paul și Vladimir.

Am aflat astfel că cele mai magice făpturi pe care le creaseră zeii pământului erau pisicile. Când au creat animalele, în plămada pisicilor au „scăpat“ mult mai multă magie decât de obicei. Astfel, torsul lor este pe frecvența undelor magice și, practic, pisicile creează magie, funcționând ca niște baterii pentru orice făptură

magică în stare să se încarce de la ele. Mai mult, pisicile, prin simpla lor prezență, triplează cantitatea de magie dintr-un spațiu limitat.

— Ca să nu mai punem la socoteală că sunt unele dintre cele mai inteligente făpturi din lumea pe care am creat-o, și-au încheiat zeii povestea cu o ușoară urmă de mândrie în glas.

— Ei, asta rămâne de dovedit! nu m-am putut abține să nu replic, jignită de gândul că o pisică ar putea fi mai inteligentă decât mine, o veritabilă scoică quahog, versată în toate formele de retorică și filozofie.

Atunci am văzut pentru prima dată niște zei zâmbind. Vladimir se făcuse verde la față, de parcă înghițise un os de pește, iar Anisia a izbucnit în râs, supărându-mă și mai tare, dar zeii au zâmbit și mi-au spus:

— Mândria ta, dragă Johanna, este dublată într-adevăr de o înțelepciune pe măsură și îți suntem recunoscători pentru sprijinul dat Anisiei.

Vorbele astea mi-au mai alinat orgoliul rănit. Dacă aș fi avut nas, l-aș fi întors disprețuitoare

în partea cealaltă, dar nu aveam, așa că m-am mulțumit să a fac o mică bulă de aer în borcan.

Mă așteptam ca după toate aceste dezvăluiri, mai ales după ce Anisia și Vladimir aflaseră că sunt copiii zeilor pământului, să asist la vreun fel de manifestare de entuziasm: cei doi să le sară în brațe, să le spună mamă și tată sau cum voiau, iar zeii să plângă, și noi alături de ei. Pândeam toate astea pentru că, de fapt, simțeam că eu am nevoie să plâng. Toate aceste trăiri și senzații se acumulaseră în mine și mă răscoleau, făcându-mă să-mi pierd controlul simțămintelor. De asta și reacționasem așa.

Dar nu, nici un fel de entuziasm din partea nimănui, de parcă asistam la un joc de șah relaxat, fără sentimente, doar calcule pure. Apoi mi-am dat seama că poate lucrul ăsta nici nu era cu putință. Până la urmă, Paul nu era implicat direct și oricum sindromul Down de care suferea îl făcea să perceapă reacțiile emoționale ale celorlalți cu mult mai multă greutate, iar Anisia și Vladimir tocmai aflaseră că sunt semizeii, ceea

ce probabil că se răsfrângea și asupra firii lor. Până la urmă, nici la zeii oceanelor și nici acum, la cei ai pământului, nu observasem vreo emoție puternică. Și dacă stăteam bine să mă gândesc, nici când s-au reunit Anisia și Vladimir pe platforma din ocean nu a fost cine știe ce revărsare de sentimente, totul a fost destul de calm și moderat afectiv, în ciuda faptului că erau doar niște copii.

Cât timp cugetam eu la toate astea, discuția lor continuase, așa că am decis să revin în prezent și să fiu din nou atentă:

— Asta înseamnă, a întrebat Anisia, că ar trebui să începem să adunăm pisici de peste tot de pe unde putem?

— De unde? s-a interesat Paul.

— Din păduri, din casele oamenilor..., a propus Vladimir o posibilă soluție.

— E o variantă, au intervenit îngăduitori zeii pământului. Dar avem una mult mai rapidă și mai bună!

Ni s-a adus astfel la cunoștință că, undeva în Tibet, aproape de castelul inițial al zeilor